

НАЙВИДАТНІШИЙ КОБЗАР НАШОЇ СУЧАСНОСТІ

Сіднейська Школа Юних Бандуристів

- 1980 -

diasporiana.org.ua

Місто Детройт, міле поселення бандуристів

Yunus Kucuk
11-1-80 p.

Григорій КИТАСТІЙ

45 РОКІВ ТВОРЧОЇ ПРАЦІ НА НИВІ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

До комплексу складників, що визначають собою рівень національної свідомості, входить знання і шанування своїх визначніших працівників з усіх основних ділянок життя, працівників, що всі свої знання, обдарування, час і енергію віддають на оltар добробуту й слави свого народу.

Нам, українцям п'ятого /Австралійського/ континенту, цього року випала щаслива нагода вітати у себе дорогого гостя з далекої американської України, нашого найвидатнішого сучасного діяча на ниві кобзарського мистецтва, керівника й диригента славної Капелі Бандуристів ім.Т. Шевченка, визначного композитора, Григорія Трохимовича Китастого, що цього року обходить 45-ту річницю своєї твор-

чо-мистецької діяльності.

Народився Григорій Трохимович 17 січня 1907 року в старовинному /заснованому ще на початку 17-го ст./ селищі /тепер містечку/ Кобиляках на Полтавщині, в родині нащадків славного козацтва. Батьки Григорія були від природи музично обдарованими і це передалося у спадок і їхнім дітям. Всі вони мали чудові голоси, всі мали велике замилювання до своєї чарівної української пісні.

А "Було колись на Україні"...все співало, все співом славило дароване йому Богом життя. Співали поля і луки срібними дзвінками жайворонків, заливались гаї і діброви солов'їними трелями, а щодо молоді українських сіл, то й говорить нічого, - та й після найтяжчої цілоденної праці знаходила час, щоб зібратись і "хоч трохи поспівати".

Гриць Китастий співав уже з дитячих років, а коли трохи підріс, то став ще й грати на гітарі та скрипці.

В 20-х роках на села, /отже і в Кобиляки/, досить часто навідувались з концертами професійні мистецькі ансамблі, яких Гриць не упускав, щоб не послухати, відшукуючи правдами й неправдами всі можливості, як пробратись до залі. Високомистецькі гри і спів професійних артистів зродили у юного слухача жагуче бажання й собі набути музичну освіту. Але це бажання довго залишалося нездійснюваною мрією: не дозволяли на це матеріальні нестатки родини. І тільки по сповненні 20-ти років, ставши вже із Гриця Григорієм, він виїжджав до Полтави і вступав там до музичного технікуму на вокально-хоровий відділ.

Не легкою була в ті роки учеба для сільських бідарів. Приходилось учитись і разом, у позаучбові години відшукувати якісь заробітки на прожиток. І студента Григорія можна було бачити і з лопатою на вивантажуванні вугілля з залізничних вагонів, і зі скрипкою у вечірніх клубах, і взагалі всюди, де тільки можна було заробити додаткову копійку. А витрати у нього були не тільки на харчі: хотілось ще не пропустити й вартих уваги мистецьких виступів у місті. /А як то часто приходилось це робити за рахунок шлунку!/.

Відвідував студент Григорій і проби Полтавської хорової капелі, мистецьким керівником якої був директор муз-технікуму Ф. Попадич, що, до речі, був дуже прихильним до свого музично здібного студента. На третьому році навчання Григорій Китастих одержував уже довіру Ф. Попадича й на диригування капелею.

Не залишалася поза увагою Григорія і Полтавська капеля бандуристів. Її концертами він особливо захоплювався, і під впливом саме цієї капелі, керованої тоді видатним бандуристом Г. Хоткевичем, у нього зародилось бажання й самому в майбутньому стати бандуристом.

По закінченні Полтавського музичного технікуму /1930р./ Григорій Китастих вступав до Київського музично-драматичного інституту на хормейстерський відділ і, закінчивши його, вступав, за порадою музиколога Т. Любомирського, ще й на композиторський відділ.

Разом зі студіями в інституті, Григорій Китастих працює також хористом в Київській Державній Опері, що давало йому можливість вивчати оперний репертуар та театральну специфіку, а, головне, давало певну матеріальну підтримку, що тоді, в чорні /30-ті/ роки голоду була особливо потрібна не тільки йому самому, а ще й у більшій мірі, для рятування життя своїх домашніх рідних.

В час інститутських студій Григорій Китастих олізько знайомиться з Київською капелею бандуристів і навіть приймає посильну

участь у її концертах, а по закінченні інституту /1935/ вступає до цієї ж капелі і працює в ній спочатку концертмейстером, а з 1937 року заступником мистецького керівника.

З початком Другої світової війни Григорій Китастиий, разом з іншими членами капелі, був мобілізований в ряди Червоної армії, попав до німецького полону, але щасливо звільнившись /втікши/ з останнього, повернувся до окупованого вже Києва, де залишалась його родина. В Києві на цей час уже зібралось 13 уцілілих бандуристів; вони разом відроджують свою капелю, тепер уже з новими, ясно скристалізованими національними завданнями. Капелі дають славетне ім'я Тараса Шевченка і на чолі її стає Григорій Китастиий. Від цього часу він долю свою на постійно пов'язує з долею Капелі.

Але в окупованій Батьківщині не довелося довго працювати. Вже восени 1942 року Капеля ім.Т.Шевченка, в повному своєму складі, була вивезена на підневільну працю до Німеччини, на якій вона залишалася до останніх днів війни.

По скінченню війни й послідуєчого 4-річного т.зв. DP-періоду /до речі, з дуже піднесеною капелянською діяльністю/, Григорій Китастиий, разом з Капелею залишає Європу і виїжджає на постійно до США де всі й оселяються в великому індустріальному місті Детройті в штаті Мічиган.

Весь час, від кінця 1941-го року, Григорій Китастиий і тілом, і душею перебуває з Капелею. Він їй віддає всі свої знання, вміння, час і сили. Ті великі успіхи, які досягла й продовжує досягати Капеля в наших, дуже невідрадних для її праці, еміграційних умовах, стали й становляться дійсністю завдяки, в першу чергу, невтомній, повній самопошані праці її керівника Григорія Китастого, який зумів об'єднати в національно свідомий творчий колектив найбільш талановитих, відданих високій ідеї кобзарства, працівників.

За час своєї праці з Капелем, Григорій Китастий показав себе не тільки видатним мистецьким керівником і диригентом, а також і дуже талановитим композитором. Написав він багато композицій переважно для бандури, як сольного й оркестрового інструмента, як також і для хорів у супроводі бандур. До найбільших його творів належить прекрасно опрацьована музично-драматична поема "Битва під Конотопом", яка вже одна робить ім'я свого композитора безсмертним серед українського народу.

Перелік головніших музичних творів Григорія Китастого

ГЕСМОНІА УКРАЇНА	на слова Т.Шевченка
ГРАЙ КОБЗАРЮ	" " "
ПІСНЯ ПРО ЗАПОРІЗЬКУ СІЧ	" " "
ВІТРЕ БУЙНИЙ	" " "
ВПЕРЕД СИНИ НАРОДУ /гімн ОДУМ-у/	" " І.Багряного
МИ ОБ'ЇХАЛИ ЗЕМЛЮ НАВКОЛО /марш ОДУМ-у/	" " "
ВСТАВАЙ НАРОДЕ!	" " "
МАРШ "УКРАЇНА" /ЧОРНИМИ ХМАРАМИ ВКРИТА РУЇНА/	" " "
ПІСНЯ ПРО ТЮТЕННИКА	" " "
МАРШ ПОЛЯГЛИХ	" " "
ВПЕРЕД СОКОЛИ	" " "
КАРПАТСЬКІ СІЧОВИКИ	" " Я.Славутича
НАШІ БУДНІ - РОЗГОРНУТА КНИГА /МАРШ ЮН.ОДУМ-у/	" " "
ДУМА ПРО КЕМІТЕН	" " "
ПРОЩАННЯ	" " А.Малишка
ВІТЕР ВІЄ ПО ТРАВІ	" " "
ЗАДНІПРЯНКА	" " Ю.Буряківця
ОКСАНА	" " "
НАС ЖДУТЬ	" " О.Олеса
ЛЕБЕДІ	" " М.Ситника
ІДУТЬ ДІВЧАТКА І ХЛОП'ЯТКА /марш/	" " К.Перелісної

ДУМА ПРО ПЕТЛОРУ	на слова К.Даниленка- -Данилевського
НАГАДАЙ БАНДУРО	" " Н.Калужної
СТО РОКІВ	" " С.Кандиби
ПІСНЯ ПРО АМЕРИКУ	" " О.Гай-Головка
ТИ СЛУХАЄШ ДНІПРЕ	" " О.Лубської
ЛІСНИСТОК	" " Г.Черінь
КОЛИСКОВА	" " Б.Олександрова
НЕ ПЛАЧ УКРАЇНО	" " І.Овечка
БОГДАНОВА СЛАЗА	" " А.Юриняка
ВЕСНЯНІ МРІЇ /вальс/	" " Д.Завертайла
ЯК ДАЄНО	" " О.Підсухи
БИТВА ПІД КОНОТОПОМ	" " П.Карпенка- -Криниці

ГОМІН СТЕПІВ

ЛЬВІВСЬКІ ФРАГМЕНТИ

СЮІТА

ГОРЛИЦЯ

МУЗИЧНИЙ МОМЕНТ

ТРУБАЇВСЬКЕ ПОВСТАННЯ

ДУМА ПРО САГАЙДАЧНОГО

і ін.

ІЗ ЦЕРКОВНОЇ МУЗИКИ ГРИГОРІЙ КИТАСТИЙ НАПИСАВ "СЛУЖБУ БОЖУ" /ЛІТУРГІЮ/, ЯКУ ЧАСТО САМ ДИРИГУВАВ, БУДУЧИ ДИРИГЕНТОМ ЦЕРКОВНО-ГО ХОРУ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КІВЛЕНЦІ.

КОШТОВНИЙ ПОДАРУНОК НАЦІЇ

Інакше, як подарунок нації, новий твір Григорія Китастого — "Битва під Конотопом" не назвеш. Це твір, який творить новий етап у кобзарському репертуарі. Автор назвав його музичною поемою. Це широко розбудований, великий вокально-інструментальний твір у стилі козацьких дум, але осучаснений: — думи були сольовими творами, а "Битва під Конотопом" — для оркестри бандур і хору з солістами. Поруч з "Байдом" Гната Хоткевича вона неминуче знайде собі місце в репертуарі ансамблів бандуристів, як твір фундаментальний, широко розбудований, як твір від початку й до кінця сучасний. Сучасний своєю ідеєю і формою.

Поперше, треба відзначити, що композитор мав досконалий текст поеми одного з талановитіших наших поетів — Петра Карпенка-Криниці. Поет написав твір на історичну тему, але стара тема передана новими засобами, вона ідейно і формально цілком осучаснена.

Перекажемо коротко її зміст:

"Із розритої в полі могили" виходить козак-бандурист, який ще в середині 17-го століття загинув в бою під Конотопом. Він озивається до свого "нападка-брата" — до нашого сучасника, оповідає йому про бої під Конотопом і ніби повчає його, як треба боротись з московськими загарбниками. Далі йде опис боїв, героїство української козацької армії, яка в кількості чотирьох тисяч засіла в укріпленому Конотопі і повних 70 днів і ночей ставила опір 70-тисячній російській армії, очолюваній воеводою Трубецьким. На допомогу обложеним у Конотопі прийшов сам гетьман Іван Виговський і напасники були розбиті.

"Над річкою Соснівкою лягло 30 тисяч ворожих трупів".

... Композитор мав музичними засобами змалювати ідею твору. І можна ствердити, що композиторові повністю вдалося, до якісного поетичного твору, скомпонувати таку ж якісну /і таку ж українську/ музику. Музично-драматична поема "Битва під Конотопом" — зразок повної співпраці і взаєморозуміння поета й композитора. І їх обопільного повного успіху.

Як поет створив твір, виходячи із старих козацьких дум, так і композитор теж взурувався на думи. Як відомо думи виконувались речитативом, дебето проказувались під інструментальну ілю-

Петро Гончаренко

Іван Кітастий

Євген Шора

Петро Кітастий

Тимофій Півко

Гаврило Махія

Дмитро Черненко

Микола Лісівський

Сергій Григорієнко

Австин Малкович

Михайло Шрубович

Богдан Косак

Олег Боб'як

Павло Мініяло

о. Олександр Бинковський

Віктор Рудь

Олександр Шрубович

Арнольд Бірко

Григорій Кітастий

Ігор Зайферт

Михайло Мінський

Петро Садовий

Олександр Сазовий

Володимир Поліщук

Петро Пахлюк

Володимир Кучер

Григорій Попов

Богдан Герасимов

Володимир Тисовський

Іван Уманець

Ліля Косковський

Ярослав Сена

Федір Федоренко

Микола Костук

Павло Покорний

Юрій Оришківч

Люб Тиченко

Ярослав Білецький

Михайло Мирончук

Володимир Басалінський

страцію. Китастиї, поперше увів у твір декляматорів. Він дав і сольові номери, але увів і хори. Цим він технічно удосконалив стару козацьку думу, як і вдосконалилась сучасна бандура.

За останню треба сказати, що мабуть нема в світі другого такого інструмента, щоб над удосконаленням його так уперто й послідовно працювали конструктори-дослідники. Пояснити це можна хіба тим, що бандура є старовинний український національний інструмент, вона є невід'ємною часткою нашої національної культури. Крім того бандура має особливо присмний тембр звуку. Важко знайти людину, яка б сказала, що їй не подобається звучання бандури.

... В Україні сьогодні, у багатьох музичних учбових закладах, існують відділи бандури. Є багато, просто, блискучих виконавців на бандурі. Серед кращих інструменталістів-бандуристів є й Григорій Китастиї. Мені не раз доводилось зустрічатись з бандуристами і, взагалі, з музикантами з України. Усі вони знають Григорія Китастого, усі вони ним захоплені.

... Григорій Китастиї у "Битві під Конотопом", здається, досягнув вершка гармонії. Цей твір настільки багатий на зображувальні засоби музичної мови, він так струнко побудований, він так гармонійно оформлений, що просто полонить слухача узгодженістю всіх частин твору. Слухач весь час тримається в напрузі.

Не менші досяги Г.Китастиї здобув тут і в кольористості звуку. Забарвлення звучання бандур, зокрема в "Запорізькому марші", таке яскраве, що ідея, закладена в мелодії, розкривається повністю без слів пісні. Тут, у гармонійності і кольористості Г.Китастиї показав просто необмежені можливості бандури, які ще й досі повністю не виявлені і належно не оцінені. Тут Г.Китастиї новатор, прокладач нових шляхів.

Композитор у цьому творі ні на волосок не зрадив кращих традицій і властивостей української народної музики. Та не треба забувати ще одної характерної особливості нашої музики, якою часто нехтують наші співаки, які здобули музичну освіту на чужині, мають добрі голоси і добру школу, але... поруч з цим, дуже мало успіху в українського слухача, маючи його більше навіть у чужинців. Ця властивість — повна розкутість мелодії. Якщо композитор і виконавець не скористають з цієї властивості української народної музики, то вони розійдуться із слухачами. Скувати мелодію /мелодія — музичний вираз думки, ідеї/, чи — це гі-

рше - збіднити її, зробити невиразною, - значить не спромоглись скомпонувати /або виконати/ музичний твір. Григорія Китастого можна вважати за дуже доброго мелодиста: у "Битві під Конотопом" він таким себе показав.

У цьому творі треба ще також відзначити рівновагу інструментальної і голосової частин. Тут нема переваги одного чи другого. Хоч, правда, й тут Г.Китастий пішов за українською традицією: у нього бандури не лише супроводять, а й ведуть мелодію самостійно. Переконаєшся в цьому, коли звертаєш увагу на інструментальні мішгри, яких у творі є чимало. Він творить оркестру бандур, додавши ударні інструменти - барабан і тарілки. Це особливо ефективно звучить в картинах зображення бою, надає напруги творові.

"Битву під Конотопом" уперше прилюдно виконано на ювілейному концерті в Детройті 9 березня 1969 року. Це досить великий твір: виконується він 18 хвилин. Що можна сказати про саме виконання? Наша капеля бездоганний ансамбль, у якому ніщо і ніхто не виділяється. Виконання виразне, чудова дикція, яка властива лише професійним ансамблям. Крім того треба відзначити чистоту звука й динамічність виконання. Навіть декламатори підібрані дуже вдало. Їх два: вступ читає Ів.Уманець, а два другі уривки - Ол.Садовий. Роль декламаторів у цьому творі дуже велика й відповідальна. Це фактично солісти-речитативісти. Вони, як і інші солісти капелі, не виокремлюються з ансамблем, а разом з ним творять гармонійну цілість. Тим більше, що їхній речитатив іде в супроводі бандур.

... Григорія Китастого можемо привітати з успіхом. Його "Битва під Конотопом" не тільки велике мистецтво, а й велика політика. Не маємо сумніву, що запис її буде передано в Україну. Не маємо також сумніву, що там він матиме величезний успіх - і своєю ідеєю, і своїми мистецькими, справді новаторськими якостями.

Коли людина творить великий мистецький твір, то тим самим вона сама собі будує довготривалий пам'ятник. Григорій Китастий цей пам'ятник собі збудував.

П. В о л и н я к
"Нові Дні", квітень 1969

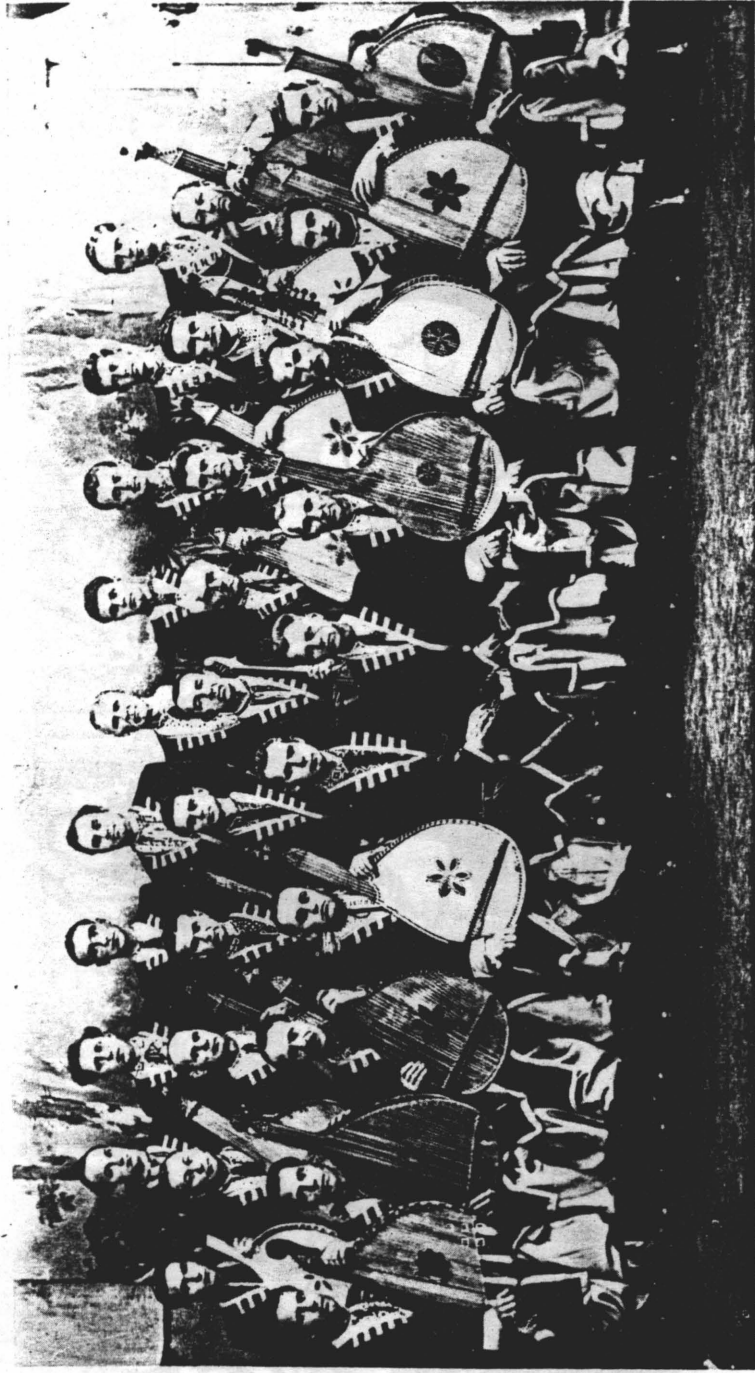
ПІДНЕВІЛЬНЕ ПЕРЕБУВАННЯ КАПЕЛІ В НІМЕЧЧИНІ

ПЕРЕД ВИЇЗДОМ НА КОНЦЕРТ ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ З КОНЦТАБОРУ
В перш.р.2-й зліва Г.КитастиЙ,3-й -Г.Боллінгер-нім.адмін.

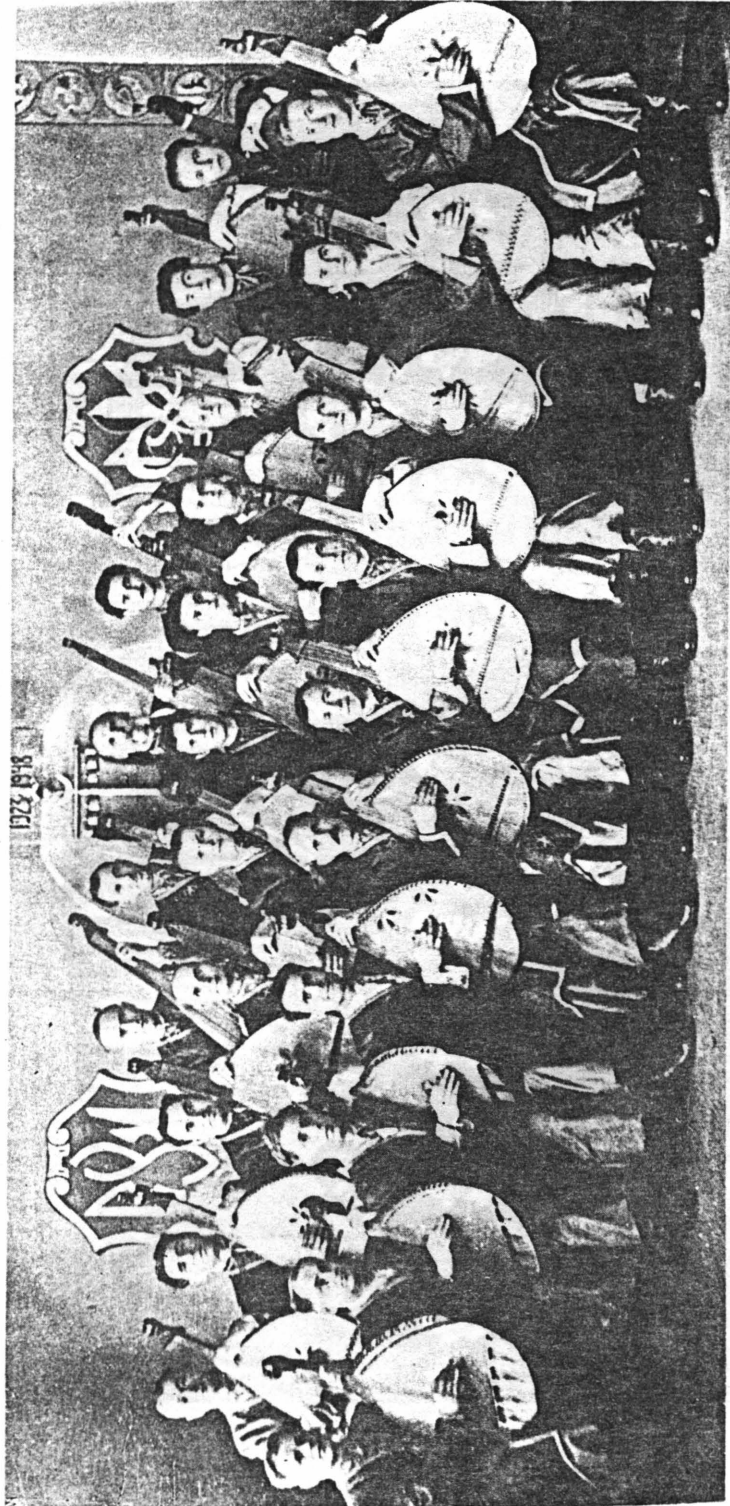

ПЕРШИЙ ВИСТУП КАПЕЛІ ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ З КОНЦТАБОРУ
В таборі "ОСТ"-робітників

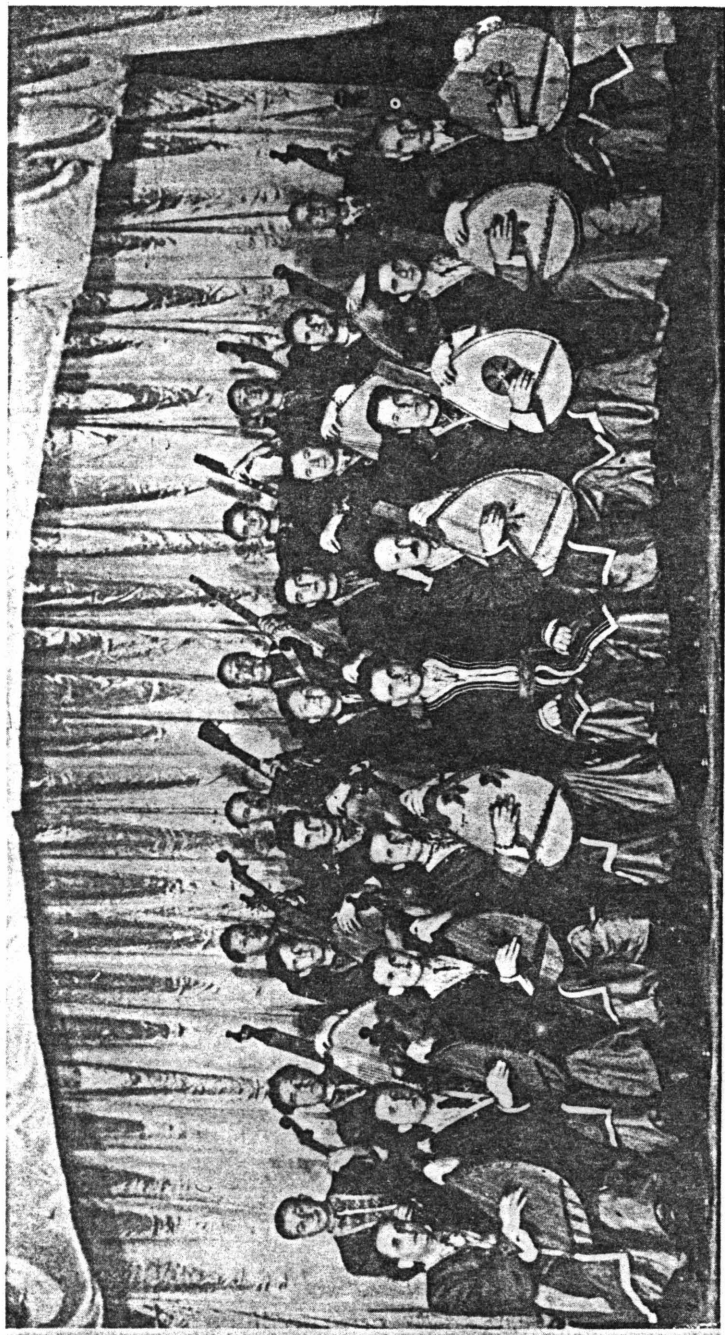
КАПЕЛЯ БАНДУРИСТИВ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В ІНГОЛЬШТАДТІ (1946 р.)

Перший ряд (нижній) зліва направо: М. Лісківський, Т. Півко, І. Китастий, П. Поталенко, В. Божик, Г. Китастий, Й. Панасенко, С. Ганушевський, Є. Цора, М. Шрубович. Другий ряд: М. Самокиш, Д. Черненко, П. Міняйло, Р. Степаняк, Г. Махния, Д. Поторока, П. Талан, І. Стецик, Ю. Духнич, М. Приписис. Третій ряд: Л. Лампіка, М. Мінський, І. Самокиш, Ф. Погорілий, П. Мотуз, В. Гисовський, В. Полішук, В. Олешко, О. Дейнека.

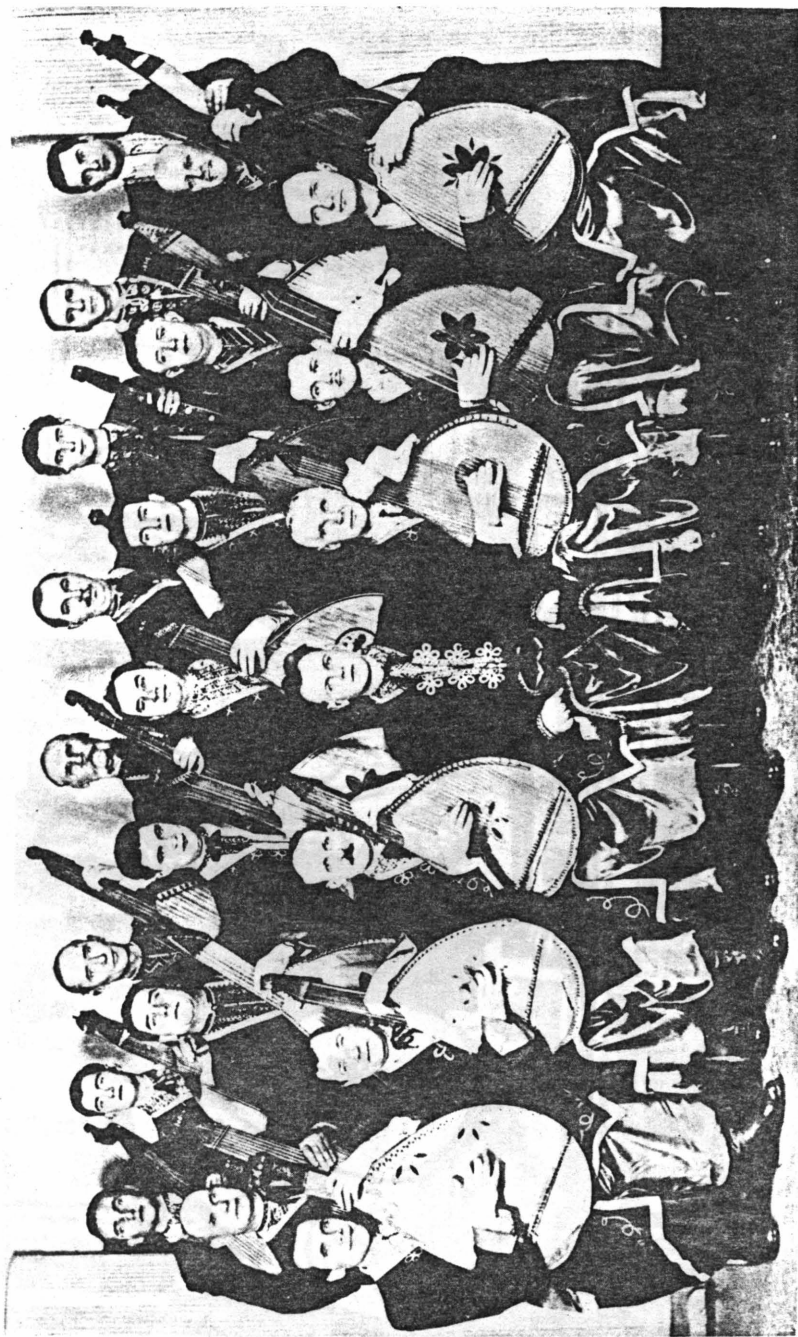
КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПІД МИСТЕЦЬКИМ КЕРІВНИЦТВОМ ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО.
(Регенсбург 1948 р.)

Перший ряд (нижній) зліва направо: Г. Китастий, П. Потапенко, М. Мінський, М. Лісківський, І. Китастий, С. Григоренко, Т. Півко, П. Гончаренко, Є. Цюра, Г. Назаренко. Другий ряд: Д. Черненко, П. Садовий, Ф. Погорілий, П. Міняйло, М. Ольховий, В. Олешко, В. Тисовський, М. Шрубович, Д. Кравченко, О. Садовий, Д. Любанський, Третій ряд: Т. Лозинський, Н. Рева, П. Могуз, Г. Махиня. Відсутній на світлині Й. Панасенко.

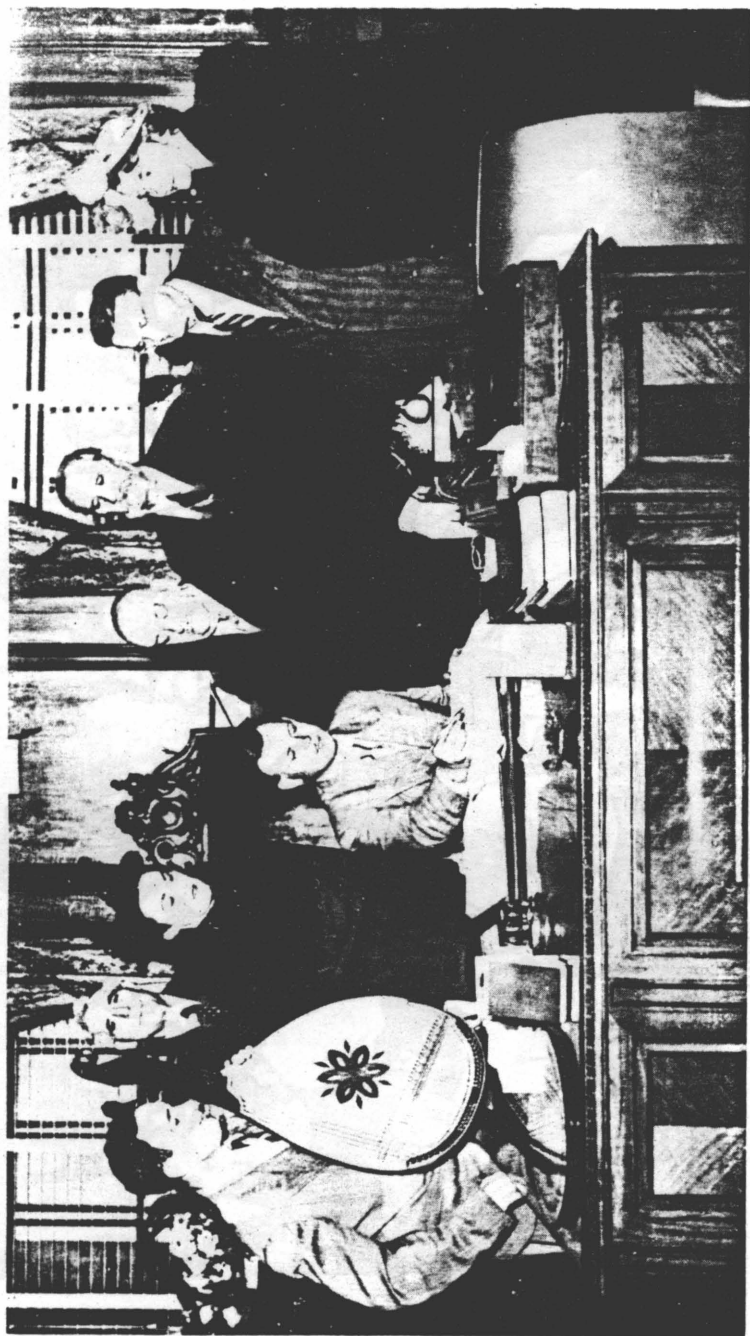
КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПІД МИСТЕЦЬКИМ КЕРІВНИЦТВОМ Г. КИТАСТОГО В АМЕРИЦІ
1949 РОКУ

Перший ряд (нижній) зліва направо: П. Потапенко, М. Мінський, П. Китастий, М. Лісківський, Г. Китастий, І. Китастий, Т. Півко, Є. Цюра, Й. Панасенко.
Другий ряд: Д. Черненко, П. Садовий, В. Олешко, В. Тисовський, І. Зайферт, О. Садовий, С. Григоренко, П. Гончаренко, Д. Кравченко. Третій ряд: В. Черненко (адміністратор), Н. Рева, П. Мотуз, Г. Махня, М. Шрубович.

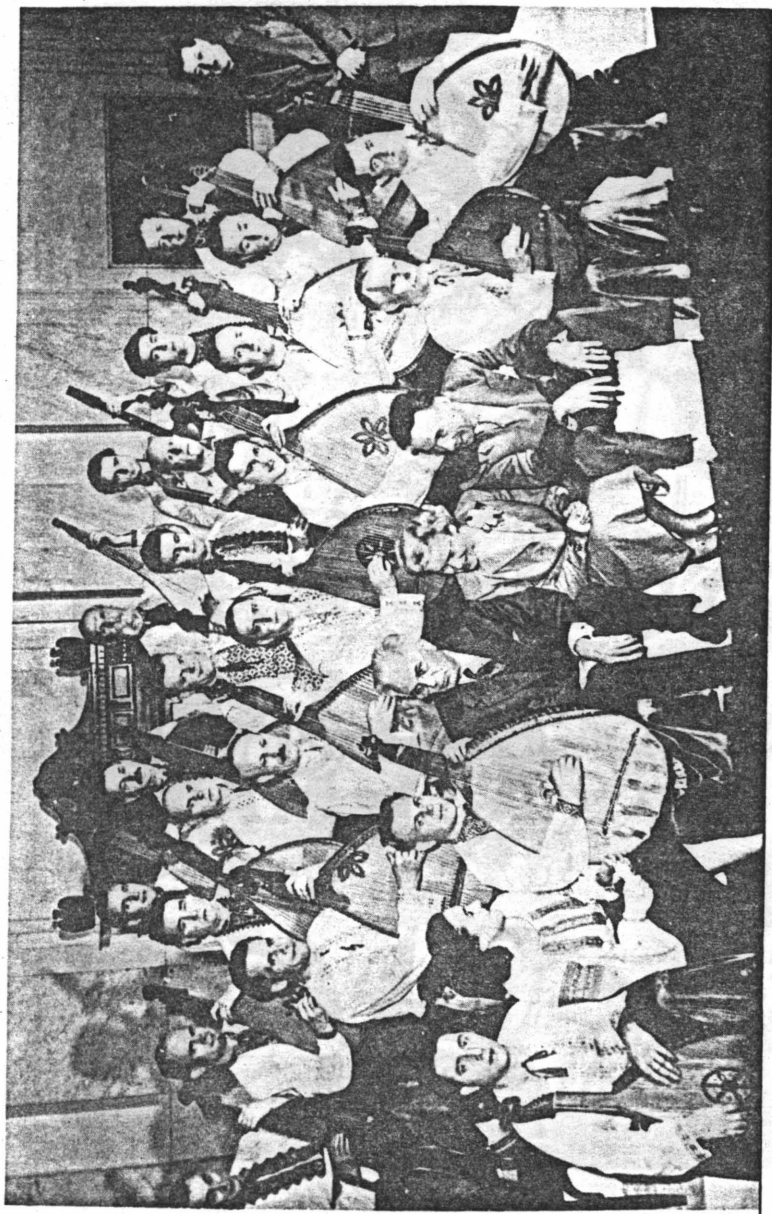
КАПЕЛЯ В КОНЦЕРТОВІЙ ПОЇЗДІ НА МЕЖІ 1949 І 1950 РР.

Перший ряд (нижній) зліва направо: М. Лісківський, С. Григоренко, І. Китастих, Г. Китастих, Я. Панасенко, П. Китастих, П. Гончаренко. Другий ряд: П. Міняйло, П. Садовий, В. Тисовський, Ф. Погорілий, О. Садовий, Д. Любанський, Д. Кравченко. Третій ряд: А. Малкович, З. М'який, Т. Лозинський, П. Мотуз, Н. Рева, Г. Махня, М. Шрубович, Є. Цюра. Відсутні на світлині: П. Потапенко, М. Ольховий, Г. Назаренко, М. Мінський.

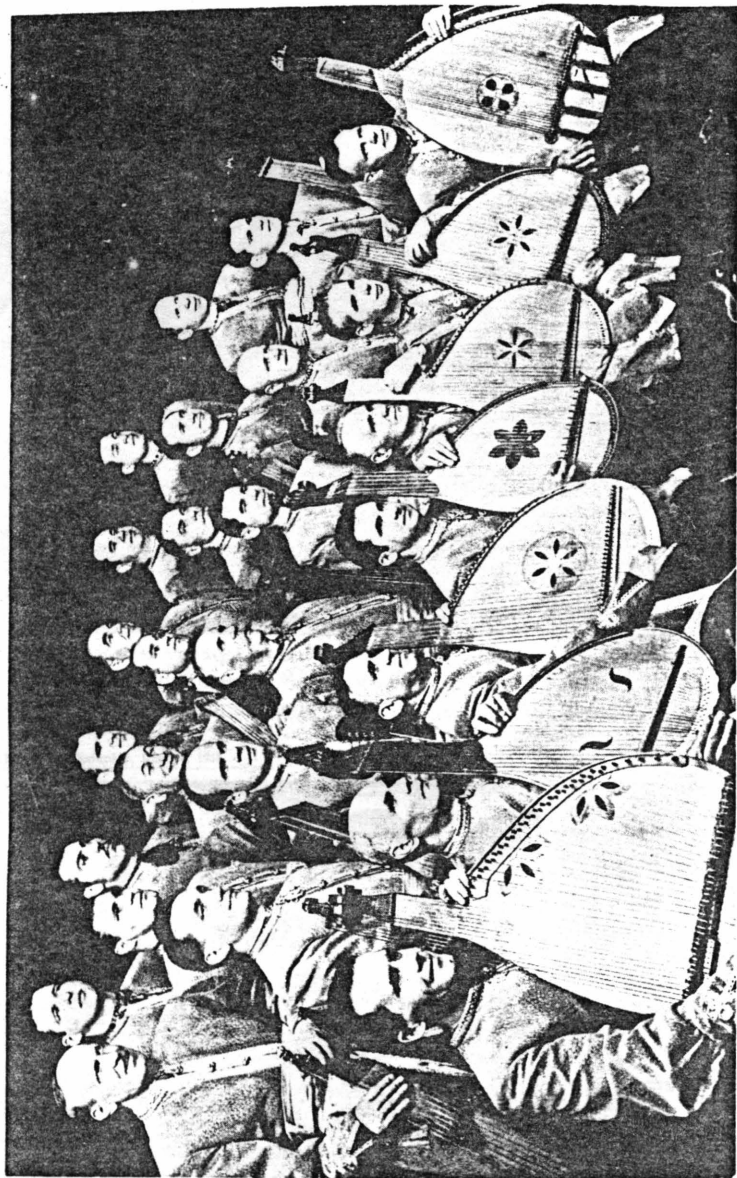
У ПОСАДНИКА МІСТА МОНТРЕАЛЮ

Перший зліва з бандурою П. Гончаренко, далі Г. Дубовик, Г. Китастих вписує ім'я капелі в книгу визначних гостей Монтреалю. Поруч стоїть посадник міста, далі П. Могуз і Т. Партін з дружиною, урядник концерту в Монтреалі на початку 1950 року.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ КАПЕЛІ В СЕНАТІ ВЕСНОЮ 1950 Р.

Перший ряд зліва, сидять: М. Мінський, Г. Дубовик, Г. Китастих, сенатор Мічігану Г. Фергусон, сенаторка Мейн — М. Смітс, сенатор Вашингтону — Г. Кейн, Й. Панасенко, Е. Цюра. Другий ряд: М. Лісківський, І. Китастих, М. Шрубович, П. Китастих, П. Гончаренко, І. Гош, стоїть В. Черненко — адміністратор. Третій ряд: Д. Черненко, В. Кучер, П. Садовий, П. Міняйло, М. Ольховий, В. Тисовський, Д. Кравченко, О. Садовий, Д. Любанський. Четвертий ряд: А. Малкович, Н. Рева, П. Могуз, Г. Махиня.

КАПЕЛЯ В КОНЦЕРТОВИЙ ПОЇЗДІ 1955 Р. (Зимова поїздка)

Перший ряд, зліва направо: М. Лісківський, П. Мінйоло, М. Шрубович, Є. Цюра, Й. Панасенко, В. Божик, Г. Китастий.
Другий ряд: А. Малкович, В. Кучер, П. Мотуз, Г. Махия, Д. Кравченко, П. Китастий.
Третій ряд: І. Китастий, В. Тисовський, Д. Черненко, П. Потапенко, Т. Півко, П. Гончаренко, Г. Попов.
Четвертий ряд: М. Немежницький, П. Пахолук, С. Панасюк, І. Уманець, Ф. Погорілий, О. Садовий.
Відсутні на фото: З. М'який, В. Полішук, П. Садовий, Ю. Тимченко.

В часі перерви американський амбасадор в Мадриді Джан Ладж дякує диригентові Г. Китастому за чаруючий спів капелі. Між ними інж. А. Кішка, адміністратор Європейської тури.

3—THE DETROIT NEWS—Saturday, Dec. 20, 1958

WELCOME HOME—Mrs. Warren B. Cooksey, a director of the International Institute, and Council President Mary V. Beck welcome Petro Motusiw and Hrvhory Kytasty, of the Ukrainian

Bandurist Chorus, back home after a two-month tour of Europe. Motusiw, 75, is the oldest singer and Kytasty is a conductor.—News Photo.

ВРУЧЕННЯ ГРАМОТИ

Віцепрезидент УНР в екзилі проф. М. Степаненко вручає диригентові Капелі Г. Китастому і голові Управи П. Гончаренкові найвищу нагороду Уряду УНР — Хрест Симона Петлюри.

Посадник міста Вінніпегу вручає диригентові Г. Китаєстому грамоту почесного громадянина м. Вінніпегу.

І закінчити ми хочемо словами У.Самчука /в яких заміняємо лише число 30 на відповідне для нашого часу число 38/: */

«І от уже минає 38 років, відколи Капеля Бандуристів ім. Шевченка залишила простір України, але вона живе життям своєї прабатьківщини і пульс її крові б'ється силою того серця, яке раз на завжди було приречене одному незмінному післанництву.

І протягом усіх тих років ми бачимо Григорія Китаєстого в одній і тій самій ролі: мистецького керівника цієї капелі, а одночасно її духовим надхненником і символічним втіленням.»

*/ У.Самчук – "Золоті Струни. Видання Капелі ім. Т.Шевченка, 1976.

ТВОРЦІ НАЙСВІТЛІШИХ СТОРІНОК
В ІСТОРІЇ КОБЗАРСТВА

Остап Вересай

Гнат Хонтчевич

Григорій КитастиЙ